

Κάτω νά φρε... και τί νά φρε;...δέν έμειναν φαγάσιμα...
κάτω νά πηξε... και τί νά πηξε, ποῦ δίνουν τώρα φόρους
πνεύματα κι' οὐνοπνεύματα φωτιστικά και πόσιμα,
και κοπετος ποποποιών άκούεις διατόρους;

"Αη-Βασιληή έρχεται, κι' έγω δὲ οὐτόν οὐούκι,
μή μάς ζητήσει τίποτα, κἀν τοίπουρα κἀν οὐόςο.
Δέν άποστάζουν άμδουκς σάν πρώτα τέτοια πράγματα,
και μένουσιν μόνον άμδουκς, ποῦ θ' άποστάζουν κλάμματα.

Μήτε φαγί, μήτε πιστό
καθόλου μή ζητήσης...
οἱ τέτοιο χρόνο σάν κι' αὐτό
μήν έχης άπαιτήσεις.

Πάρε τή λύρα μοναχά
'στὰ χρόνια τοῦτα τὰ πτωχά
και παίξε Καραϊσκο
και γύριζε μέ δισκο.

"Στό ραβδί σου ν' άκουμπες και νά λές τήν άλφα βήτα,
μόνο νά μάς τραγουδής,
κι' έλα πάλι νά μάς πῆς
πῶς' πατήσαμε' στην πῆτα.

Εἰς τὸν τόπο ποῦ παταῖς
κι' ἔπου ζῶ κι' έγω τὸ βοῦδι,
τίποτ' άλλο μή ζητήης
παρά λύρα και τραγοῦδι.

Κάθισε νά τραγουδήσης
και νά μάς καλοκαρδίσης.
"Έλα νά μάς πῆς σαφῶς
άν θά' δοῦμε τώρα φως
Διαρόν, οὐράνιον,
κι' άν θά' βροῦμε δάνειον.

"Έλα μέ τούς πρώτους πρώτος
κι' έλόνα παρακάλε:
μέ' στὸ τόσο μας τὸ χάλι
δ' θανάσης νάλλῃ οὐτός,

και νά μήν τὸν φέρουν τέρτος, και νά μή τὸν φέρουν φέτος,
και τὰ τόσα σχέδιά του νά μή γίνουσι στραπάτατα.

Πρόσεχε τὸν μή και τοῦτο,
πρόσεχε τὸν μή κι' έκείνου
τοῦ σκαρώσουσιν μπαλαμισοῦτι,
και τοῦ πάρουνε τὰ πλούτη
και μέ τὸ μαρκοῦτοι μείνῃ.

Βλέπε τὸ πακαδοκατῆ κι' άναθε γι' αὐτὸ λαμπάδες
μή τοῦ στήσουσιν καμμιὰ φάκα,
και' στὸ κἀόςο τοῦ δανείου μήν τραβήξῃ τρεῖς παπάδες
και μάς κάνει καμμιὰ μπάκα,
και φωνάζουσιν' στην πατρίδα:
τίφος, μπάκα και κασιόδα.

Κάθισε νά τραγουδήσης
και νά μάς καλοκαρδίσης.
Τρεῖς χαρωπὸς σ' άμπέλλα
νά οἱ στίφουσε κισοῖ,
κι' έλα κύλιε βαρέλλα,
ποῦ δέν στάζουσε κρασί.

"Αντερα δικά μας βάλε
γιὰ χορδαῖς' στην νέα λύρα,
και μέ τοῦτα τώρα φάλε
τοῦ Ρωμαϊκοῦ τήν μοῖρα.

Πέρνε ζάχαρης πακέτα,
αὐόρτα τα και μοραζέ τα,
και τήν καθεμιά μας στρατά
στράνε τήν μέ ζαχαράτα.

Και μέ μοῖτρα σάν πατοῦ
νά χορδαῖσε μπαλέτο,
κι' ὁ καθένας νά κλειστοῦ
ζάχαρης φτηνῆς πακέτο.

Βλέπε μεγάλα στόματα τριγύρω θεοηόσημα,
και λέγε' στὸν θανάση,
ὅπου θά' μάς δοξάση;
μή τήν φτηνή τήν ζάχαρη σ' εἶδα και σ' έλιμισήσημα.

"Αρχιμηνιά κι' άρχιχροινιά,
—μεγάλη βαρουμεμονιά—
κι' άρχι καλὸς μας χρόνος,
—έφυγε κι' ὁ Βαρνός.—

Βασιλη, καλὸς άρισος, χαρά τῆς αἰκουμένης,
Βασιλη, πόθεν έρχεσαι, Βασιλη ποῦ πηγαίνεις;
"Απὸ τήν Πόλι' πέρασα νά' θε και τὸν Σουλτάνο,
κι' εἶδα τὰςροπλίνο
και τοῦ Βαρνόςου Δά-Κατῆς και τοῦ Δά-Καταγοάση,
κι' εἶλ' ἡ Σταμποῦλ σκημάθησε γιὰ τοῦτο στὸ ποδάρι.

Και ροῖπαγε γιὰ τὸν Κατῆς πῶς ἤλεε κι' εἶθε πέρα,
κι' έλεγε πῶς ανάντιον εἰρήνη τὸν άέρα,
κι' εἶθε, ποῦ τόσον εὐκόλα ψηλά πηγαίνουσιν εἰσι,
μόνον αὐτός δέν μπόρεσε καθόλου νά πετάξῃ,
κι' έπῆρε τὰ βρομμένα του κι' έφυγε γιὰ τήν Πόλι,
μέ τὸν σκοπὸ τὸν' Αθηνών τὸ κλίμα νά πατάξῃ.

Φωτιστὸν και μέγα δῶρον ἡ φωτῆρὰ τὸν' Α νακτόρων.

Βασιλη, πόθεν έρχεσαι μέσ' στῆ' δική μας τρέλλα;
Απὸ τήν Πόλιον έρχομαι και' στην κορφή κανέλλα.
Πολλὸς καλλὸς χαίρετομοῦς κι' άπ' τὸν Σεργί' σὸς φέρνου
κι' άπ' ἔλο τὸ Κουβέρνο.

Μεγάλα νιράδαλα κι' έκει,
γράφουσιν' στὸν Πρέβου τὸν Κακῆ
νάλλῃ νά πάρῃ' στην Σταμποῦλ τήν θέσι τοῦ Βεζύρη-
γιάτι μ' έμισουσιν τὸν Χιλμῆ δὲν έβανε χαίρι.

Χίλιες φοραῖς σπολλάτη σας,
εἶδα και τὸ Παλλάτι σας
ἀπὸ παντοῦ νά φλέγεται
και σάν δαδί νά καίγεται.

**Δένδρο πρωτοχρονιάτικο
στο κράτος το σακάτικο.**

Νερό δέν εχάτε σταλιά,
και'σ'της φωτιάς την ζέση
βλέπω κι'απὸν τὸν Βασιλέα
ὅς εἶδος πυροσβέστη.

Τρέχουν μὲ τρέμπαις μαρκοί,
ἀνάβει κάθε μούρη,
κι'ὁ Βασιλέας ἔδω κι'έκει
προβαίνει μὲ τοικοῦρι.

Χαιροκρούσ τὸν Βασιλέα,
εὐδ'στὸν Κορωνάτο,
θάσο τοικοῦρι'στὰ παλιὰ
καὶ γκρέμοσ τὰ κάτω.

Τοικοῦρωνε, κι'ἀπ'τῆς φωτιάς τὴν στάκτη μὴν ἀυγὴ
νέο Παλάτι ζηλευτό,
νέο Παλάτι λατρευτό
περίφωτο νὰ βῆ.

Αὐτὸ τὸ πῦρ τοῦ Παλατιοῦ πῦρ ἔστω καθαυτῆριον
καὶ πῦρ ἐξίλαστηριον
κι'ἀληθινὰ σωτήριον.

Κι'έκεινο τῆς γαλάζιας τοῦ σημαίας τὸ κοντάρι
σῆλη φωτὸς νὰ φαίνεται γὰ κάθε παλλημάρι,
ποὺ δάφνης στέφανα ποδεὶ κι'ἐλπίζει νὰ τὰ πάρη.

Εἶδα σ'έκείνη τὴν φωτιὰ
καὶ τὸν Θανάση μὲ χαρτιὰ
σπουδαία φορτωμένο
καὶ παραζαλισμένο.

Εἶδα χαρτοφυλάκια πολλῶν Συμβούλων κι'ἄλλα,
μικρά τε καὶ μεγάλα,
εἶδα χαρτοφυλάκια γεμάτα μὲ σπουδή,
μὰ σὰν κι'έκεινο τοῦ Λοκροῦ δὲν ἔχω ξαναἰδῆ.

Εἶδα'στὸν κόσμο πλάσματα, κι'εἶδα'στὸν κόσμο κάλλη,
χαρτοφυλάκια σὰν κι'αὐτῆ, δὲν εἶδα καμμιὰν ἄλλη.
χαρτοφυλάκια μαγικῆ, ποὺ κόσμο δαμονοῦσε...
τί νομοσχέδιο ζητεῖς κα' δὲν τὸ εφευροῦνζεις;

Θέλεις ἀτροποποιήτο νὰ σοὺ τὸ βγάλῃ'μπρός σου;
τέτοιο τὸ βγάξει'στη συγμῆ καὶ κάνεις τὸν σταυρὸ σου.
Τοῦ τὸ ζητεῖς ἀλλοθῶτικο καὶ κάπως ἀλλαγμένο;
ἔρρε, σοὺ λείε, λάβε το κα' τροποποιημένο.

Τούτος ὁ μάγος ὁ δεινὸς
τί θαύματα δὲν κάνει!...
τροπολογίας καθενὸς
καὶ σκέψεις προλαμβάνει,
καὶ φάλλονται τὰ μαγικὰ τέτοιας χαρτοφυλάκιας
κι'ἀπὸ ζυγκνοῖς καὶ βλάκας.

Ὡς τώρα τέτοια θαυμαστή δὲν ἤλπιζα νὰ τόχω,
ποῦ νὰ τὴν φθάσουν δὲν ἔμπορὸν διάνοιαι ἀνθρώπιναις...
Ἔνας Φακίρης ἔβαλε μὲ κἀνούσα οὐ τόχο
κί'δ, τι ποτὸ τοῦ ὄργαυς σοῦ τόβγαε και τέπινε.

Ἔτσι κί' αὐτὸς τὴν μυστικὴ χαρτοφυλάκ' ἀνοίγει,
κί'δ, τι κί' ἄν σκέπτεται καθεὶς
ἔτσιμο τόχει περνευθῆς,
και προκαλοῦνται θαυμασοῦ και κρούσ τρούμου εἴγη.

Και βγαίνουν νομοσχέδια καθὸς καθεὶς τὰ θέλει
ἀνευ τροποποιήσεων και τροποποιήματων...
χαρτοφυλάκα τοῦ Λαοῦ, ποῦ κάνει τοὺς ἐν τέλει
τὰ σφαλιστὰ τὰ μάτζα των νὰ τρίβουε ἐλόνα.

Γιὰ τὴν φωτιὰ τοῦ Παλατιοῦ κόσμος βογγᾷ και κλαίει,
κί' ὁ κῆρ Θανάσης ἔλεγε, κί' ὁ κῆρ Θανάσης λέει:
Γιὰ ὅεσ καιρὸ ποῦ ὀδέλεξε φωτιὰ κί' αὐτὸ νὰ πάρη
και νὰ γενῆ πυρφολεκτο κί' ἔσπερινὴ θυσία,
τώρα ποῦ θὰ φωτίζωνται και πόσοι με Λυχνάρι,
τώρα ποῦ φορολόγησα κάθε φωτοχουσα.

Γιὰ ὅεσ καιρὸ, ποῦ διέλεξαν κί' Ἄνακτορα σεπτὰ
ν' ἀνάψουν σὺν τὴν κάμνον τῶν παιδων τῶν ἐπτά
τώρα ποῦ, καθὸς φαίνεται, δὲν ἔχομε λεπτά.

Οὐ μὴν πρὸς τὸ φλεγόμενον Ἄνακτορον στραφεὶς
προσεῖπε κατηγής.
Κάθο ποῦ τόκανε και οὐ
νὰ γίνης βάτος Μωσῆ
τώρα σὲ τούτον τὸν καιρὸ,
ποῦ γιὰ παράδει Λαχταρῶ,
και περιφέρομαι γι' αὐτοὺς μες ὀστης Ἀρχῆς τὸν θάλαμο
μὲ σοῦμαις κί' ὀνοπνεῦματα και με ζυχαροκάλαμο.

Τώρα ποῦ σκότος χρημάτων πυκνὸν ἐπικρατεῖ
και σπάνις ἀπαίσια,
θαρρῶ πὼς ἦτο περιττὴ
τέτοια φωτοχουσα.

Τέτοια κί' ἐκεῖνος ἔλεγε κί' ἔθρηνηε γιὰ τὸ χάλι
μὲ τὸν Μαυρομυῆλη,
κί' ὁ Βασιλεὺς ἐδόουσε χωρὶς καιὸ νὰ πῆ
κί' ἀνελίας πυροδοσιατικὰς τὸν ἔκανεν παπῖ.

Ἄλλο σημεῖον τοῦ καιροῦ
γιὰ σὲς τοῦ ψευδαίλου...
πάνε κί' ἡ σόλας τοῦ χοροῦ
μὲ τοὺς πολυελπούς.

Πόσαις φοραὶς δὲν ἔσταξαν τὸ πάλαι τὰ κερὰ των
σὲ τρικαντὰ διπλωματιῶν
και οὐ βέλδεις χορευτῶν,
ποῦ ἔβγαψε μὲ τὸν καιρὸ τὸ χρῶμα κί' ἡ θωρηξ των.
Πόσαις φοραὶς δὲν ἔσταξαν και σὲ τραναὶς καυκάλαις
και οὐ γυμναζὶ κοκκάλαις.

Παραίτησαν κί' οἱ Βουλευταὶ τὴν τόση των δουλεζὰ
κί' ἔπηγαν παρηγοριαὶς νὰ ποῦν τοῦ Βασιλεῖα.

Ἦσαν φωτιὰ κί' οἱ Βουλευταὶ... γιὰ σὲς, Ρωμηοὶ σκαρτάβα,
τέτοια Βουλὴ δὲν ἔγινε σὲ τοῦτο τὸ ρημάδι,
νὰ μαρτυρῆ και τὸ πρῶν, νὰ ρέθῃ και τὸ βράδι.

Μήτε τῆς σόλας νὰ σχολῆ, και νὰ τῆς βγαῖν ἡ πίστις
μὲ τὴν πολλὴ τὴν δρᾶσι,
και νάσαι μόνη τέφρις τῆς και διασκιδασίς τῆς
τὸ τευχὸς τοῦ Θανάση.

Φωτιὰ κί' ἔδω, φωτιὰ κί' ἔκει, και χαλασμοὶ Κυρίου,
τὸ πᾶν ἡ φλόξ εἰς πυρπολὴ πυρὸς καθαρηγίου.
Κί' ἄρχισαν ἔξινε δάκτυλοι και πάλι νὰ φυτρώου
σὺν ἦλθε κί' Ἀγγλων ἄγγημα μ' Ἐγγλέζικη σημάει,
ἔγ' ἔμοις εἶδα δάκτυλα μὲ τρόπο νὰ σουφρώνου,
και τώρα τρέξα γύρνε νὰ βρῆς τὰ κλοπιατά.

Ἄλλο σημεῖον τοῦ καιροῦ
τοῦ κατὰ πάντα πονηροῦ.

Ἐκάχηε κί' ὁ Προμηθεύς, τοιχογραφία πρώτη,
κί' ἔκειν' οἱ γῦπες, ποῦ τρώων τὸ μαῦρο του σηκῖ.

Μὰ κί' ἡ τῆς πυρπολήσεως τοῦ Προμηθεῦς θέα
δὲν πρέπει νὰ σὲς σκάση...
ἔχετε Προμηθεῖα
μεγάλον τὸν Θανάση,
ποῦ προμηθεύει ζῳαγας, πνεῦματα κί' ὀνοπνεῦματα,
και τόσα περισσοῦματα.

Ἄλλοι κλαμμένοι κῦτταζαν παληαὶς τοιχογραφιαὶς,
ἄλλοι δακτύλους, ἔβλεπαν και μηχανογραφιαὶς,
κί' ἄλλοι περιμένον νὰ εἶγ καιμια Πιγκηλῖα
και νὰ τοὺς πῆσι κοπήματα κί' ἔλατε παραμῖοσα,
κί' ἔλευθερα, παρακαλοῦ, καθένας σὲς νὰ πάρη
τὸ πρῶτο, ποῦ γουστᾷτε.

Καὶ σ' τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἐναντιῶσο ἀπ' ἔδω
τὸ Ρωμαῖκο νὰ ἔδω,
κί' εἶδα βάρη νέων φόρων
και φωτιαὶς τῶν Ἄνακτόρων.

Κί' ἀπὸ Λῶδας καταρράκτη
κί' ἀπὸ μέσ ἀπὸ τὴν σπάκτη
τῶν κριετῶν τῶν χορῶν,
πῆρα μόνον συγκινησῖς,
πῆρα μόνον ἀναμνήσεις
ζεχασιμένων ἡμερῶν.

Κί' ἀνείκρυσα περιλυπὸς μὲ δακρυσομένα μάτζα
τοῦ γένους τὰ Παλῆτζα.
Κί' ἄν ἔνε τέτοιο ἐσπινῖκο
σὲς τίκανε νηδὸν,
νάσαι καλὸ τὸ Κενερῖκο
κί' αὐτὸ τὰ ξαναρτεῖναι.

Ἀρχιμνηστὰ κί' ἀρχιχροναῖ... γιὰ Βασιλεῖα και Γένος
αὐτὸς ὁ χρόνος φαίνεται πως θὰν ἐδοτικόμενος
κί' ὁ Σύνδεσμος θὰ στέκεται καλὰ καρδαμωμένος.

Θάσαι χρονὰ καλὴ γιὰ σὲς... βάλτε φωτιὰ σ' τὰ τόπη...
φθάνει μονάχα τοῦ λαοῦ τὰ δάκτυλα τὰ ντόπη
νὰ γίνουε πολὺ κοντὰ, κί' ἔγω σὲς βάλω στολχημα
πὼς θάσαι τώρα γιὰ καλὸ τὸ κάθε σὲς δουτιχημα.